

Sygn. akt V KO 68/19

POSTANOWIENIE

Dnia 27 września 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 27 września 2019 r.
w sprawie wniosku **D. R.** skazanego, według prawa polskiego, z art. 55 ust. 3
ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii,
o wznowienie postępowania,
zakończonego postanowieniem Sądu Apelacyjnego w (...),
z dnia 6 lutego 2018 r., sygn. II AKz (...)
na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

postanowił:

**odmówić przyjęcia wniosku D. R. o wznowienie postępowania
wobec jego oczywistej bezzasadności.**

UZASADNIENIE

Do Sądu Najwyższego wpłynął wniosek D. R. o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym postanowieniem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 6 lutego 2018 r., sygn. akt II AKz (...), utrzymującym w mocy postanowienie Sądu Okręgowego w P. z dnia 18 grudnia 2017 r., sygn. akt III Kop (...), w przedmiocie wykonania przez skazanego w Rzeczypospolitej Polskiej kary 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wobec niego wyrokiem Sądu I instancji w M. z dnia 24 maja 2016 r. w sprawie B [...], zmienionym wyrokiem Sądu II instancji dla Skanii i Blekinge z dnia 18 lipca 2016 r., w sprawie B [X].

Skazany złożył obecnie wniosek o wznowienie postępowania w jego sprawie i jako argument uzasadniający wniosek wskazał, że skoro ma zostać zwolniony po odbyciu 2/3 kary, to powinien zostać zwolniony z zakładu karnego

19 października 2019 r., a Sąd nie wyznaczył jego obligatoryjnego zwolnienia po tej dacie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek skazanego D. R. jest oczywiście bezzasadny i dlatego należało odmówić jego przyjęcia.

Przypomnieć należy, że iż przepis art. 545 § 3 k.p.k. przewiduje możliwość odmowy przyjęcia wniosku nie pochodzącego od obrońcy lub pełnomocnika (art. 545 § 2 k.p.k.) bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku i powołanych tam argumentów, w szczególności odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność. Uznanie wniosku o wznowienie za oczywiście bezzasadny będzie więc miało miejsce w sytuacji, gdy wniosek taki oparty zostanie na innych podstawach niż te, które określone zostały w przepisach rozdziału 56 Kodeksu postępowania karnego lub też żadna ze wskazanych we wniosku okoliczności nie będzie się mieściła w katalogu przesłanek zawartych w art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k. lub art. 540b k.p.k. oraz gdy nie będzie wchodzić w grę działanie sądu z urzędu (art. 542 § 3 k.p.k.).

Autor wniosku nie przedstawił żadnych argumentów świadczących o konieczności wznowienia postępowania przed Sądem Apelacyjnym czy Sądem Okręgowym w P.. Wniosek skazanego odnosi się do ewentualnego nabycia przez niego uprawnień do warunkowego przedterminowego zwolnienia i określenia końca kary, co nie może być przedmiotem postępowania wznowieniowego, chociażby z uwagi na brak tego rodzaju rozstrzygnięcia w przedmiotowych orzeczeniach. Skazany w przypadku nabycia uprawnień do warunkowego przedterminowego zwolnienia winien złożyć wniosek we właściwym Sądzie.

Nie przekonuje także argument skazanego o potrzebie wznowienia na podstawie art. 540b § 1 k.p.k. Jak wynika z akt sprawy, skazany faktycznie nie został powiadomiony o terminie posiedzenia przed Sądem Okręgowym wyznaczonym na 18 grudnia 2017 r. Tego rodzaju postępowanie było jednak zgodne z art. 611ti § 1 k.p.k., który wskazuje, że sąd rozpoznaje sprawę na posiedzeniu, w którym mają prawo wziąć udział prokurator, skazany jeżeli przebywa w Polsce oraz jego obrońca, jeżeli się na nie stawia. Jeżeli skazany, który

nie przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, nie posiada obrońcy, prezes sądu właściwego do rozpoznania sprawy może mu wyznaczyć obrońcę z urzędu. Skazanemu został, na podstawie art. 611^{ti} § 1 k.p.k. w zw. z art. 93 § 2 k.p.k., wyznaczony obrońca z urzędu i był on obecny na posiedzeniu w tym dniu (k. 105, 118). Obrońca nie stawiał się na posiedzenie odwoławcze, o którego terminie był prawidłowo zawiadomiony. Podkreślić natomiast należy, że wznowienie postępowania na podstawie art. 540b § 1 k.p.k. ma charakter fakultatywny, a sądowi pozostawiona została ocena, czy wznowienie postępowania w konkretnej sprawie byłoby celowe. Przepis ten daje zatem jedynie możliwość wznowienia postępowania w przypadku zaistnienia opisanej w nim sytuacji, natomiast nie obliuguje go do tego. Oznacza to, że nawet w przypadku gdyby wystąpiły okoliczności i spełnione zostały wszystkie warunki określone w art. 540b § 1 pkt 1 k.p.k. sąd winien wznowić postępowanie dopiero, jeżeli stwierdzi, iż rozpoznanie sprawy pod nieobecność skazanego mogło mieć istotne znaczenie dla biegu postępowania sądowego, gwarancji procesowych skazanego oraz merytorycznego rozstrzygnięcia (por. postanowienie Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 30 kwietnia 2014 r., II AKz 257/14, LEX nr 1487573). Skazany we wniosku o wznowienie postępowania jednak w ogóle nie starał się wykazać w jaki sposób jego udział w całym postępowaniu oraz obrońcy w posiedzeniu Sądu odwoławczego mógł wpłynąć na przebieg postępowania czy też merytoryczne rozstrzygnięcie.

Lektura uzasadnień postanowień zarówno Sądu Apelacyjnego w (...) jak i utrzymanego nim w mocy postanowienia Sądu Okręgowego w P. natomiast przekonuje, że wydane w sprawie rozstrzygnięcie jest prawidłowe. Spełnione bowiem zostały warunki, od których przepisy polskiego kodeksu postępowania karnego uzależniają wykonanie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej kary pozbawienia wolności orzeczonej w państwie członkowskim Unii Europejskiej i to w rozmiarze oraz na warunkach wskazanych w postanowieniu Sądu I instancji.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia wniosku D. R. o wznowienie postępowania wobec jego oczywistej bezzasadności.

